

День Відбуття

Андрій Волков

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Серія «Детективна аґенція ВО»

Олексій Волков

День відбуття

Сергій, студент політеху, поєднує у собі два неординарних захоплення. Це боротьба самбо та дослідження карстових печер. Саме завдяки ним юнак потрапляє у халепу, з якої вийти неушкодженим, здається, неможливо. Тим паче, коли доля у такий момент несподівано дарує жінку, заради котрої готовий на все, а в підземному царстві на рубежі двох тисячоліть починають відбуватися речі, які нормальній людині навіть важко уявити...

У звичному для себе стилі відомий письменник-детективіст Олексій Волков від початку до кінця роману витримує неабияку напругу сюжету, а розв'язку важко передбачити до останніх сторінок.

I

Їх було троє проти нього одного. Розташувавшись півколом, вони пружинили на ледь зігнутих ногах, готові будь-якої миті кинутись уперед, на супротивника, або відскочити. Їхні рухи нагадували котячі — м'які та обережні й разом з тим стрімкі та сильні. Вони намагалися підкрастися ззаду, але той не пускав, відступаючи і пильно стежачи за кожним із них.

Нападники зовсім не виглядали дрібнотою: середні на зріст, міцні та жилисті, зі широкими спинами, а однакові короткі стрижки робили їх схожими між собою. Та навіть поруч з такими хлопцями одинак виглядав справжнім гігантом. Вищий на голову, майже вдвічі ширший у плечах, він, здавалося, мав розжбурляти їх за лічені секунди. Його напруженою постаттю та чіткими рухами мимоволі можна було замилюватися.

Ще крок — і позаду стіна. Найнебезпечніший із супротивників, який стояв з ним віч-у-віч, зробив кілька обманных рухів, аби вивести здорованя з рівноваги, але марно. Той блискавкою метнувся

вперед і з розвороту вдарив ногою середнього. Удар виявився настільки несподіваним для нападника, що той одразу перекинувся навзнаки. Другий, відчуючи, що наступний удар дістанеться йому, встиг відскочити, а третій таки вхопив кремезня за куртку. Вони зчепились, і за мить менший уже летів сторчголов. Але той, який устиг відскочити, стрімко кинувся йому в ноги, а інший, котрий першим прийняв удар, уже сидів на спині велетня, обхопивши його за шию. Скинути його не вдалось, і вони завалились усі разом, а за якусь мить і третій опинився зверху. Це відчайдушне борсання точилось якусь хвилину, доки здорованя не скрутили так, що він не міг і ворухнутись: один заламав його ноги, другий заволодів рукою та шиєю, третій намертво сів на другу руку. Жодного шансу вирватися не залишилися.

— Ну, все, хорош... — прохрипів здоровань. — Ну! С... синки... Наступного разу я вас п... ламаю...

Напевно, йому добряче притиснули або вдарили губу, і він пробував її пальцем, чи нема крові, напівзлостиво-напівжартівливо зиркаючи на своїх недавніх супротивників.

Тренування давно закінчилось, і більшість хлопців порозходилося. Ті, які залишилися, займалися «вільною творчістю»: качались або спостерігали за щойно закінченим поєдинком. Той, у червоній куртці, котрий першим прийняв удар, потирав рукою ребра й відсапувався. Куртка на спині потемніла від поту.

— Що, Сергію, дісталось? — запитав хтось із хлопців, проходячи поруч.

— Йому більше перепало, — заперечив «червоний», хитро зиркнувши на тренера. — Правда ж, Євгене?

— Ти мені п-поговори, — буркнув той, — с... синки... Призвичаїлися гуртом батька бити... П... ламаю...

Євген уже розв'язав пояс білої куртки, і його довгі кінці волочилися килимом, торкаючись синіх з лампасами трусів та

довгих м'язистих ніг.

— А чого чекати? — Сергій рвучко скочив на килимі й зав'язав пояс на куртці. — Га? Сам на сам.

Вийшовши на центр килима, зробив кілька рухів, запрошуючи тренера. Той, щойно всівшись, неохоче підвівся, але несподівано розізлився і майже побіг до нього:

— Ну все, ти захотів...

— А як: творчо чи не дуже?

— Жодної творчості, спортивне самбо, — і Євген кинувся на нього.

— Ж... живи, с... синок, — весело видихнув частинками Євген, як завжди, ледь-ледь затинаючись. — Ну, є ще б... бажаючі сам на сам? Н... нема? Отож...

І він скинув куртку, оголивши могутній торс. Хлопці в залі, заздрісно зиркаючи на нього, роздягалися й запихали в сумки мокрі куртки, які не завадило б перед цим викрутити. Дехто сидів на килимі, розслабляючись, заплющивши очі, й тільки Сергій, упершись кулаками в килим, ще віджимався від нього.

Чоловік середніх літ зі сивиною в зачесаному назад волоссі підвівся зі стільчика на балконі. Він бачив усе, що відбувалося внизу, на килимі. Більше того — уважно спостерігав за спортсменами упродовж усього тренування і навіть після його закінчення. Нарешті йому набридло. Тож коли Сергій закінчив віджиматись і перекинувся на спину, темно-сірого піджака, до якого вже звук, не побачив.

— Що за мужик? — запитав невідомо кого Андрій, хлопець у білій куртці, котрий сидів поруч. — Крутиться тут уже третє чи четверте тренування.

— Наставник збірної, — пожартував Сергій, — приїхав тебе під знамена запрошувати.

Нарешті зал спорожнів. Євген, зачинивши двері, попростував з кількома хлопцями через парк, а Сергій побрів до тролейбусної зупинки. Сьогодні він утомився і потягнув стопу. Наслідки торішньої травми давалися взнаки.

— Сергію! — озвався до нього чоловік, виходячи із припаркованого біля тротуару авто. — Перепрошую, Сергієм вас звати, я не помилюся? Маю до вас справу...

Довге пальто, простоволосий. Зі знайомої зачіски та сивуватого волосся Сергій одразу впізнав того, з балкона. Чоловіка, який сидів там уже четверте тренування, одного разу навіть у товаристві директора спортшколи.

— Чого вам? — не надто привітно запитав Сергій.

— Та є невеличка розмова. Може, сядемо в машину? Там і поговоримо. До речі, підкину вас, куди скажете.

— Та я, власне, звик їздити тролейбусами... — завагався Сергій.

Але той виявив наполегливість і без слів відчинив дверцята машини. Сергій, знизавши плечима, сів у авто.

— Борис Олександрович, — відрекомендувався співрозмовник, подаючи руку.

— Сергій.

— Знаю, знаю, — завів мотор. — Дивлюся за тренуваннями, чую, що ви говорите, вже зрозумів. То куди їдемо? До речі, на тренуваннях я був присутній з дозволу директора спортшколи, він мій добрий знайомий.

— Бульвар Космонавтів, студмістечко, — сказав Сергій.

Машина рушила з місця. Прискорювати події Сергій не збирався. Мовчав. Обіцяну розмову почав Борис Олександрович.

— Ну що ж, — сказав, — до діла. Хочу запропонувати вам роботу, думаю, за фахом і з непоганою платнею. Як ви на це дивитеся?

Пропозиція виявилася несподіваною.

— Це ж за яким фахом? — уточнив Сергій.

— Ну... — Борис усміхнувся, — маю на увазі те, чим ви тут займаєтеся, — до свистка і, головне, після. До речі, що ви називаєте «творчістю»? Начебто не карате... Я взагалі-то не дуже розуміюся. Дилетант...

— Бойове самбо. Те, що культивували донедавна у військах спеціального призначення. Вивчаємо для загального розвитку. А ви що, пропонуєте мені зайнятися рекетом? Тепер це знову модно?

— Я схожий на мафіозі? — новий знайомий розсміявся. — Не жартуйте, Сергію. Нічого протизаконного, якщо не брати до уваги, що ви не будете ділитися прибутками з державою. Не такий великий гріх, ну, та вона про це й не знатиме. Робота приватного тренера, скажімо так, з бойових мистецтв. Так це тепер зветься?

— Який з мене тренер? — стенов плечима Сергій. — Я сам, бачили, тренуюся. Моя кваліфікація не така висока, щоб я міг вчити ще когось.

— Чому ж? Виглядаєте ви досить переконливо. До того ж мені казали, що ви — кандидат у майстри спорту.

— Ну то й що? Я займаюся спортивним самбо, виступаю за університет. Тому мене досі й не вигнали звідти. Те, що ми робимо після тренування, — просто захоплення, так, для розваги. Не можу я когось цьому навчити. Знайшли сенсея... З мене сміятимуться, та й із вас також. Краще Євгенові запропонуйте. Він не дуже завантажений, гадаю, погодиться.

— Не підходить мені ваш Євген, — категорично заявив співрозмовник, повертаючи кермо. — Він — примітивна людина, та й завеликий. Мені підходите ви. Скажіть чесно, ви що, не зможете дати відсіч на вулиці?

— Гадаю, що зможу, — подумавши, відповів Сергій.

— Ну от, — зрадів той. — То навчіть і ближнього!

— І кого ж, ви хочете, щоб я навчив?

— Мою... скажімо так, дружину.

Після цієї заявочки Сергію стало навіть весело.

— Вашу дружину? А... як ви це собі уявляєте? Вважаєте, що жінку ваших років можна навчити тому, що бачили у залі?

— Можна, — впевнено хитнув головою співбесідник. — Тому що, по-перше, вона дуже молода, дуже... І не дивіться так на мене, це некоректно. По-друге, вона у прекрасній фізичній формі й деяку підготовку вже має. А по-третє, вона дуже такого хоче. Це, як би вам пояснити... Свого роду бзик. Заскок. Її ідея-фікс, але що поробиш? Бажання коханих жінок треба виконувати, інакше вони нас розлюблять. П'ять доларів за тренування. Гадаю, непогана платня. То як?

— А чому вона не займається в якійсь спортивній секції? — запитав Сергій.

— Бо я можу дозволити собі найняти індивідуального тренера.

— Ну, а чому саме я? У мене нема тренерського досвіду. Зрозумійте, я не можу гарантувати, що когось навчу чогось путнього.

— Бо, на мою думку, ви — кращий з тих, які тут тренуються, до того ж із усього видно, що скромна, спокійна та порядна людина.

Сергій зняв трикотажну спортивну шапочку і пошкріб потилицю.

— А ви не могли б розповісти конкретніше, що маю робити?

— Займатися з нею не менш як тричі на тиждень. Програма — на ваш вибір і, так би мовити, смак. Усе, що ви вважаєте за потрібне для самозахисту на всі випадки життя плюс загальна фізична підготовка. Ось коротка суть. І не вагайтеся. Вам же не треба буде зробити з неї чемпіонку світу! Тільки навчити чомусь корисному. А це ви, безперечно, зумієте. То як?

Сергій не знав, що й відповісти. Бути іграшкою для вгодованої дівачи, яка не знає, куди подітись із нудьги... Але гроші...

Розв'язання купи фінансових проблем. Урешті-решт, відмовитися ніколи не пізно.

— Отож, тричі на тиждень, — повторив Сергій, подумки прикидаючи суму заробітку, що зараз падав йому заледве не з неба.

— Я казав: не менше трьох. Хочете — можете щодня займатися. П'ять доларів за тренування. Будете займатися частіше — отримаєте більше.

— А дама потягне — щодня? — засумнівався Сергій.

— Потягне, не хвилюйтеся за неї.

Господар авто був високої думки про здібності своєї дружини.

— То як? Що вирішили?

— Можна спробувати, — зважився Сергій. — Коли починати?

— Хоч завтра, — новий знайомий вийняв із внутрішньої кишені пальта картку і простягнув хлопцеві: — Ось візитка. Там адреса і телефони. Зал — у нашому помешканні. Мою подругу звати Юлія. І ще одне... — він зробив паузу. — Не афішуйте ніде нашої домовленості, хоча, власне, особливої таємниці тут нема. По-друге, не намагайтеся встановити зі своєю ученицею якихось інших стосунків, окрім робочих! Ви розумієте, про що я? Позбудетеся щонайменше заробітку...

Машина загальмувала біля бульвару Космонавтів. Не знаючи, що йому зараз доцільніше — радіти чи дивуватися, Сергій потиснув руку новому знайомому, вийшов з машини і розчинився у темряві студентського містечка.

II

Автобус повернув із широкої вулиці й зупинився. Більшість пасажирів вийшла, і двері зачинилися. Тепер за вікном пропливали тільки одноповерхові будинки. Це була стара околиця міста. На інших околицях — новобудови. Високі глухі огорожі, однакові ворота, пофарбовані, як правило, на синє або зелене, пообіч шибок — віконниці, що їх на ніч замикали колодками. На деяких воротах

— напис: «Обережно, у дворі злий собака». Хоча це, звісно, не означало, що за іншими воротами, де не висіло це банальне повідомлення, злого собаки не було. Радше навпаки. Це був район, де вулиці рано порожніли, а пізні прогулянки наражали на небезпеку. Сергій рідко потрапляв сюди й відверто не розумів, чому такий солідний мен заперся в цю глухомань. Витягнув з кишені та ще раз роздивився візитку.

Борис Олександрович Гайдукевич
директор фірми «Магнолія»
оптові поставки товарів
телефон: 44-79-52
факс: 44-12-28

Солідний мен. Сергій уявив собі його коханку — свою майбутню ученицю. Звичайно, коханку, оскільки Гайдукевич назвав її дружиною після деякої заминки. Без сумнівів, це молода, поставна, але дещо загодована, густо нафарбована, дівиця, котрій набридли пікніки, басейни та фітнес-центри й інше вбивання часу, і яка не знала, куди ще податись, аби розвіятися. Що ж, хай навіть так. Він їй покаже бойові мистецтва. Щодня по дві години. І здере з неї кілька кіло сала, а з нього — сто п'ятдесят доларів на місяць, якщо вже вони йому зайві. Тільки шкода буде, якщо їй це все швидко набридне. Безперечно, вона у тренера ще й закохається, в крайньому разі, схоче спробувати його не тільки як фахівця з бойових мистецтв. Чомусь він був завчасу впевнений у цьому. Ще не побачивши її, Сергій відчував до неї якусь неприязнь. «Дзуськи», — подумав і вирішив: будь-що буде, але братиме в неї лише гроші. І хай кусає собі лікті та спить із цим підстаркуватим котом. І ще: напевно, вона не звикла, щоб їй відмовляли.

Автобус прибув на кінцеву зупинку. Тут добігли до краю будинки, трохи далі починалася заросла деревами балка, а вже за нею розташувалися помешкання зовсім іншого ґтибу — дво- і

триповерхові, з білої цегли та оздоблені камінною кришкою, обшиті пластиком, з охайними доріжками й зеленими газонами. З великими вікнами без віконниць. Тут починався інший світ. У кількох дворах стояли машини, звичайно — іномарки. Потрібний будинок Сергій побачив ще здалека. Він був одним із найкращих. Ефектно виглядав і паркан — ковані ґратки між стовпчиків з білої цегли.

Таблички з банальним застережним написом тут не висіло, але, прочинивши хвіртку, Сергій побачив, що прямо на нього йде величезний кудлатий пес — кавказька вівчарка. Хвіртка зачинилася сама. Пес підійшов до огорожі, понюхав повітря, двічі гавкнув для годиться і, розвернувшись, потрусив до хати. Тільки-но Сергій подумав, чи варто це вважати запрошенням, на порозі постав господар — у шортах та коркових сандалях на босу ногу, хоча надворі був квітень. Махнув рукою, запрошуючи до будинку. Підозріливо оглядаючись на собацюру, Сергій проскочив у відчинені двері.

Господар подав йому руку, показав вішалку, поцікавився здоров'ям і настроєм, завів до кімнати і гукнув:

— Юліє! Юлю!

Почулися легкі кроки сходами вниз, і вона увійшла до кімнати. Сергій, який уже встиг впасти у запропоноване крісло, автоматично підвівся, щоб привітатися з нею. Цього разу інтуїція підвела його. Дама, яка стояла перед ним, не мала нічого спільного з тим, що намалювала його уява. Висока на зріст, лише трохи нижча за нього. Струнка, худорлява. Руки зі сплеченими пальцями перед собою. Але найбільше вразило обличчя новоявленої пані — бліде, з тонкими рисами і великими виразними очима, які, здавалося, наче обмацували його. Чорне волосся, схоплене ззаду заколкою або гумкою, тонка, тендітна шия. Ну і, звичайно, молодість.

— Добрий вечір, — просто сказала вона.

— Добрий вечір, — ледве видобув із себе Сергій.

— Не буду вас відрекомендовувати, — сказав Гайдукевич, — оскільки заочно ви вже знайомі. Спортзал готовий, тож не заважати. Працюйте, молоді люди.

І вони залишилися вдвох.

Напевно, якби вона виявилася пані з його фантазії, Сергій не почувався б так ніяково. Здавалося, вона могла очима прочитати усе, що він думав про неї в автобусі.

— Ходімо, покажу вам спортзал, — запросила господиня.

Він рушив за нею.

Спортзалом виявилася кімната метрів шість на вісім. На підлозі палас, під ним — щось м'яке. Сергій відкинув кутик верхнього покриття і мацнув. Схоже на повсть. Солідний мен дбав про свою пасію.

— Ну, як, — запитала Юлія, — годиться?

— Піде.

— То що, почнемо зараз?

— Звичайно.

Вона відвела його назад і вказала рукою на інші двері, за сходами на другий поверх:

— Там ви можете перевдягнутися.

Підійшовши до вішалки, Сергій узяв свою спортивну сумку і попрямував до роздягальні, але за сходами заляк на місці, так і не взявшись за ручку дверей. Тут, простягнувши лапи і настовбурчивши гострі вуха, лежав здоровезний доберман. Його очі пильно стежили за Сергієм. Чи не кожний м'яз породистого пса вимальовувався під шкірою. Він був більш як пильним, проте без жодного натяку на агресію. Обережно взявшись за ручку, Сергій прочинив двері й повільно зайшов до кімнати. Навздогін почув голос Юлії:

— Ой, ви, напевно, злякались, я забула попередити! Він не зачепить вас, не бійтеся!

Тільки скинувши светр, Сергій відчув, як стривожено калатає його серце.

Доберман продовжував вартувати. Благополучно минувши його, Сергій увійшов до зали. Юлія в білому дуже вільному кімоно сиділа в кутку на килимі, підібгавши ноги. Під стелею горіли лампи денного освітлення. На Сергієві були його традиційна червоні куртка, труси і самбетки. Він вийшов на середину кімнати і, дивуючись власній красномовності, виголосив:

— Що ж, починаємо. Гадаю, вам відомо, що ваш чоловік, наймаючи мене на цю роботу, реально оцінив мої можливості, а я при цьому реклами собі не робив. Мої спортивні досягнення доволі скромні, тренерського досвіду взагалі не маю. Але якщо вже так сталося, мусимо працювати. Як мені пояснили, ви хочете набути навичок самооборони. Можу вас запевнити: якщо справді задалися такою метою і будете старанно працювати, у вас усе вийде. Наскільки розумію, ви вже вивчали якісь види двоюбою, тому маю знати ваш рівень. У вас є якісь побажання?

Вона поводитися просто, без будь-якого кокетства. Підвелась і сказала:

— Поки що лише одне. Прошу мене не шкодувати.

І він побіг по периметру кімнати. Юлія трималася протилежної сторони й не відставала. Вони зробили з десять кіл, і Сергій відчув, що від біганини по малій залі починає паморочитися голова. Він зменшив швидкість і побіг схресним кроком, потім боковими стрибками, потім задки. Вона все повторювала, тримаючись цілком нормально. Сергій, не припиняючи бігу, зробив кілька специфічних вправ. Звичайно, вона їх не знала, тому пропустила. Відчувши, що вже достатньо розігрівся, він двічі перекинувся через голову по діагоналі кімнати і знову побіг по колу. Вона повторила. Далі — перекиди назад, на бік, довгі перекиди через голову. Юлія виконувала практично все.

Він зупинився і розім'яв суглоби пальців, рук, ніг, потім шию, вуха і ніс, опісля почав робити розтяжку. І тут жінка по-справжньому здивувала його. В неї була прекрасна розтяжка — легко робила шпагат. Невдовзі розминку закінчили. Юлія швидко віддихувалась. Її скронями стікав піт, волосся трохи вибилося зі щільно зав'язаного вузла. Очі випромінювали таку цілеспрямованість, якій можна було тільки позаздрити.

— Ну, добре, — кинув Сергій, — розминка пройшла нормально. Так буде щоразу, навіть ще інтенсивніше. Тепер ми проведемо легкий ознайомлювальний спаринг. Хочу знати ваші можливості. Ви відпочили?

Вона кивнула.

— Нападайте на мене. Можете застосовувати все, що маєте на озброєнні.

— Я не збираюся ні на кого нападати, — розгубилась Юлія. — Хочу навчитися лише захищатися.

— Гаразд, надалі будете вчитися захищатись, а сьогодні мусите нападати. До речі, в багатьох випадках напад є кращою формою захисту.

— Як, мені робити це на повному серйозі? — уточнила.

— Звичайно! — заохотив Сергій. — Ну, сміливіше!

Вона стала в стійку. Сергій також вирішив не розслаблятися. Промайнуло навіть побоювання, що жінка може і в цьому здивувати його. Чого не трапляється? От би сміху було! Вона зробила різкий випад. Хлопець легко блокував її удари ногами — прямі й бокові, одноманітні та примітивні. Але все-таки це нагадувало якесь «карате». Сергій маневрував на боки й назад, напівзігнувши ноги, ніби граючись, уникав ударів, а коли вона захекалася, зловив її ногу і майже без зусилля перекинув партнерку на спину. Юлія вдарилася потилицею. Але, коли він злякано підскачов до неї, вона вже підводилася.

— Пробачте, — сказав Сергій, — навіть на думку не спало, що ви можете не вміти падати.

— Нічого, ви мене навчите. — Та ще обіцяли не шкодувати мене.

Вони працювали повних дві години, і під кінець тренування Сергій відчув, як у ньому прокидається інтерес. Ця дивна жінка, яка нагадувала дівчинку, зовнішність і манери котрої ніяк не робили її схожою на коханку підстаркуватого боса, тренувалася з таким завзяттям, навіть одержимістю, що не могла не викликати повагу до себе. Він зрозумів, що зможе її чомусь навчити. Разом із цим таке її бажання спричиняло чималий подив і спомини. Сергій згадав, як він прийшов у самбо.

• • •

Далі — у повній книжці «День Відбуття».
nashaknyga.com.ua